

[Alfred Jensen.]

opretholdes, selv om den nu begrænses til, at sammenkædning ikke kan finde sted, når der mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund findes en aftale om at opdele overenskomstområdet i grupper. Den eksisterer jo stadig væk, denne ret, og for så vidt der ikke findes aftaler mellem de to nævnte organisationer, har forligsmanden mulighed for at foretage total sammenkædning. De kompetente forsamlingsret til opsupplering af stemmer ved lavere stemmedeltagelse end 35 pct. opretholdes, og den skærpes faktisk derved, at de kompetente forsamlingsret afstemninger også nu skal foregå hemmeligt og skriftligt, og derved, at man forbyder at have regler for, hvorledes de kompetente forsamlingsret skal stemme.

Det vil sige, at i de forbund, hvor man hidtil har fulgt den regel, at de stemmende medlemmers afgørelser også skulle være bestemmende for stemmernes fordeling i de kompetente forsamlingsret, er dette forbudt i fremtiden. Det vil sige, at man faktisk blander sig i organisationernes regler om afstemning.

Selv om man i denne omgang opgiver den totale sammenkædning takket være de aftaler, der er truffet, får de enkelte fag dog ikke større mulighed for at sikre sig rimelig tid til forhandling og aftaler, end de har under den nugældende ordning. Det kan vi også se af beklagelserne over, at man ikke har mødt forståelse og forhandlingsvilje under de forhandlinger, der alt har fundet sted såvel oppe som nede i underorganisationerne.

I vor modstand mod sammenkædningen har vi fremhævet, at der måske kunne ligge en mulighed i en opdeling i brancherområder, sådan at de, der havde fælles interesser, kunne være knyttet sammen ved afstemning. Det blev sagt til os, da vi fremførte disse tanker og fremsatte forslag derom, at det ikke ville være muligt ved en sådan begrænsning til brancher at tilgodese de hensyn, som de enkelte fag måtte have krav på. Jeg må sige, at når man nu ser det resultat af organisationernes forhandlinger, der foreligger i form af de otte punkter, må man erkende, at det er rigtigt; de enkelte fag kan ikke få deres interesser varetaget så godt og betryggende, som de

burde; det vil sige, at man ikke er nået frem til en stort mere tilfredsstillende løsning end den, vi har nu. Det, man skulle nå frem til, var at sikre rimelige forhandlingsvilkår, så at enkelte fag ikke blev forfordelt, som de nu bliver. Jeg tror, man kan sige, at for arbejderne vil de nye forhandlingsregler og de nye regler, der foreslås for afstemning, ikke virke mere tilfredsstillende end de nuværende; for samfundet som helhed tror jeg heller ikke de vil være det. Årsagen til den uheldige udvikling ved overenskomst-situationen i 1956 var ikke forhandlingsreglerne eller afstemningsformen, nej, årsagen var slet og ret den nejpolitik, som Arbejdsgiverforeningens ledelse førte og kunne føre, fordi den løb an på, at forligsinstitutionen i første og lovgivningsmagten i sidste instans ville rage kastanjerne ud af ilden for den, på samme måde som arbejdsgiverne i landbruget forud havde fået lovgivningsmagten til at rage kastanjerne ud af ilden for sig. Havde Arbejdsgiverforeningens ledelse været mere forstående over for arbejderne rimelige ønsker, kunne overenskomsterne i 1956 have været reddet i land uden kamp og uden statsindgreb. Men Arbejdsgiverforeningens ledelse modsatte sig indrømmelser, og man kan sige, at den fik her hjælp af såvel forligsinstitutionen som af myndighederne, og arbejderne fik de utilfredsstillende overenskomstforhold.

Jeg vil gerne i den anledning gøre opmærksom på, at de rimelige ønsker, arbejderne dengang frembar, kunne have været imødekommet. Det viser den udvikling i forholdene, der har fundet sted siden. Den effektive rente er steget, aktiekurserne er steget, udbyttet for 1956 var langt større end udbyttet for 1955; og derfor havde arbejderne ret, når de hævdede, at der kunne gives både løntillæg og indrømmelser i arbejdstidsspørgsmålet. Sådan var det dengang, og vi kan jo se, at arbejdsgiverne har den samme tillid til de nye forhandlingsregler og den indførte gruppeopdeling, som de havde til de nugældende regler, for de fortsætter jo med deres nejpolitik og er skyld i, at forhandlingerne ikke er kommet længere, end de er. Det vil sige, at de spiller på de muligheder, der er for, at andre skal gribe ind og klare problemerne for dem. Efter min opfattelse er det